

MARCIUS TIZENÖTÖDIKE.

Szerda

36. szám.

Pest, aprilis 26. 1848

Nem kell táblabíró politika.

April 10. kezdve e lap hetenként hatszor egy közép nagyságu iven fog megjelenni, és posta útján is megrendelhető.

Előfizetési ár:

April 10-kétől junius végeig, Budapesten, házhozhordással 2 ft. 30 kr., vidékre postán borítékban 3 ft. 30 kr.

April 10. september végeig félévre: Budapesten 5 ft. Vidékre postán borítékban 6 ft.

April 10-étől december végeig három évnegyedre:

Budapesten házhozhordással 6 ft. 30 kr., vidékre postán borítékban 8 ft.

Budapesten egy pengő forintjával, egy hónapra szóló előfizetést is elfogadunk.

Hirdetésektől egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyeért 3 kr. pp. fizettetik.

Pest, april 26.

A magyar Journal des Debats, ma jó és rossz híreket hoz.

Itt következnek az új főispáni kinevezések.

Aradban Bohus János, Árvában Madoesáni Pál, Barsban Justh József, Borsodban báró Vay Lajos, Békesben báró Wenkheim Béla, Biharban Beöthi Ödön, Fejérben idős Pázmándy Dénes, Krasznában Kabos József, Középszolnokban báró Wesselényi Miklós, Nógrádban gróf Ráday Geodeon, Pozsonyban gróf Pálffy József, Sárosban Ujházy László, Somogyban gróf Zichy János, Szathmárban gróf Károlyi György, Torontálban Karácsony László, Turóczban báró Révay Simon, Zarándban báró Bánffy János, Zólyomban Radvánszky Antal.

Mi egyszer már szólván a pesti főispáni candidátuságról, elmondottuk nézeteinket e gót hivatalról.

Reméljük, még lesz alkalmunk e tárgyra vizsgatni. Most még kilátás sincs arra, hogy mivé alakítsák át e hivatalt. A főispánokból lehetnek még kerületi főnökök, s mint olyanok a ministerium proconsulái. Vagy pedig a főispánság nem lesz több mint peerség, s ez esetben a megye a személyeknek csak nevet fog adni.

A mi a kinevezéseket illeti, mi arra csak tapasztalhatunk. Az egyes nevek népszerűek az országban, még népszerűebbek otthon.

Éljenek! —

Szomorú ujság azonban annak lehetősége, hogy Kossuth Lajos a ministeriumból ki fog lépni.

Az ok, mint félhivatalosan mondva van, töben megrázott egészségi állapot.

Kossuth Lajos, a ministerium lelke, Europa egyik elsőrangú szónoka, hazafiuságában neve oly fényes, hogy ahhoz a gyanúsítás leghalványabb árnya sem közeledhetik.

Mi Magyarország jövője felé a vak hit bizodal-mával tekintünk. Mi legtávolabb vagyunk azt el-hitetni magunkkal, hogy Kossuth egészségi álla-pota annyira veszélynek volna kitéve, hogy amiatt huzamosb időre kellene neki a közügyektől vissza-vonulnia. Mi a szerencsében levő játékos szerepét visszük, nyugodtan és aggálytalanul nézzük a kár-tyák felvetését.

Előttünk azt, hogy Kossuthot hosszú időkre vesztünk el, a szó teljes értelmében a lehetlen-ségek sorában látjuk.

Kossuthot Magyarország nem nélkülözheti. Fi-nanczügyeinket csak ő rendezheti el. Ő lesz a ma-gyar közhitel redemptora.

Egy kérdés van, melly még Kossuthot a régi oppositiohoz lekötí, a municipium állása a parla-menti kormány ellenében. Ezen egy eszmében ellene az újabb iskola tanítványai seregestől fog-nak fellépni. De meg vagyunk győződve, hogy Kossuth collegai nagy többségnek ellenére e mi-att a ministeriumban szakadást okozni nem fog. Őe kérdést nem fogja cabinet kérdéssé tenni. Mert hisz addig is, míg e kérdés a tüzetes tárgyalás alá meg fog érni, maga Kossuth Lajos öntapasztalásából legjobban s legelőbb jövend rá, hogy a régi iskola ezen utolsó tanának hasznát venni, ma már teljességgel nem lehet.

A ministerium nem csekély megütközéssel vette azon értesítést, hogy a bécsi főhadikormány, s illetőleg a bécsi hadügyminister, a ma-gyarországi és kaposolt részekbeli katonai pa-rancsnokságokkal még mindig rendelkezik.

Hogyan! a ministeriumot az efféle meglepte. A gözü gondolta volna, hogy a mi ministeriumunk oly optimista legyen. Minket az lepett volna meg, ha a bécsi kormány megszűnt volna a magyaror-szági katonasággal rendelkezni.

Vigan vannak önök, kik hónaik alatt a tárczákat hordozzák, ha afféléket vártak, hogy a német ministerium azt fogja mondani. Ime, tessék, Herr von Bathányi. Itt van az országban vagy hatvan-ezer jól begyakorlott katona; itt van ennyi ezer fegyver; itt van ennyi millió pénz a cassákban, ennyi mázsa lőpor, ennyi ágyu, ennyi golyó.

Az efféle dolgok olyanok, hogy azé, a ki azt el tudja foglalni.

A magyarok ősi hibája, hogy a mi irva és nyomtatva, vagy plane megpecsételve volt, azt ő már evangéliumnak tartotta.

Három száz év óta csalatkozásokban ülünk. Minden nap új és új leczkét veszünk e tárgyban, s mégis nem tanultunk semmit.

Hiszen benne volt már a törvénykönyvben régen az is, hogy az ország független, de önöknek a mult télen a contractus után ötven évvel azt kellett megmutatni, hogy ezen törvény nem valóság.

Most is bele irhatták, hogy a katonai ügyek a magyar hadügyministert illetik, de azért lap-panghat itt a számítás, hogy önöknek újra ötven év után ismét meg kell mutatniok, hogy ezen törvény nem valóság.

Uj systemába mentünk át, uj politicát terem-tettünk. Szükség, hogy modorunk is új legyen! Különben nem megyünk semmire.

Önök azt nem látszanak tudni, mi pedig a világon a legkönnyebb: Parancsolni kell tudni. Meg kell simpliciter tiltani, hogy a katonai ha-tóságok, hivatalvesztés terhe alatt, ne meré-szeljenek valahonnan rendeleteket elfogadni.

Azután pedig ha valaki nem fog önöknek engedelmeskedni, majd tudni fogja a nemzet, mit cselekedjék. — Ez az legegyszerűbb politica.

Az a csinján bánás, ha mindjárt is egész a majlatgyörgységig redőzött homlokkal van össze-kötve, ilyen zavargós saisonban minő a mosta-ni, a legszegényebb politica.

Önök előtt még két gyertya áll, egyet a nem-zet tiszteletére, a másikat a bécsi kormány csiti-tására gyújtották meg.

Kérjük önöket, oltás el az egyiket. Már hogy mellyiket, tessék választani.

Az erdélyi udvari haldokló cancellária elnöke Jósika, hivatalától saját kívánatára felmentetett. Jobb későn mint soha.

Erdély közvéleményének demoralisatioja, Jo-sikának cancelláriszékére ültetésekor diadalaít ülte. —

Egy német herczegségről hallottam mondatni, hogy benne minden második ember Hofrath.

Kolosvárt, sőt Erdély nagy részében minden második hivatalnokot Jósika creaturának lehet venni.

Erdély kormányzékénél és törvénytelen ál-lásu cancellariájánál, Jósika-patronicium, vagy nepotismusi viszony nélkül előhaladni, a legér-telmesebb és derekabb egyéneknek sem sikerült.

Az öszvegorosodott, nagyobb részint szegény s következőleg — don Kolibradosi gögje által pa-rancsolt fényüzésének némi fedezhetésire — szol-gálni kénytelenített aristocratia, egymás előtolá-sában oly összetartó volt, mint másutt sehol sem.

A tituluskórság borzasztó fokra hágott, két év mulva Erdély fővárosában nem leendett volna

tekintetes ur legalsóbb czimzet a méltóságos lett volna.

Szóljak tán a mult országgyűlésről s annak mult és jelen által — szégyenpir nélkül — földicsért eredményeiről?

Elmondjam a Jósika Nopcsa politica, ezen Guizoti rendszer en miniature, többség szerzési manipulatiót?

Nem akarok keserü lenni, pedig e tárgyhoz keserőség nélkül szólni nem lehetne.

De mint fia e gazdag kis országnak szégyenlem is szeretett hazám évkönyveinek gyalázatunkat hirdető lapjait forgatni,

Hagyjuk azért a multakat, mert

Multadban nincs öröm;

Jövőben van remény.

A zsarnokság sokkal jobb a félszabad állapotnál. Az elsőt a leggyávább nemzet is megsokalja végre, míg az utolsónak lánczait még férfias nép is szüntelen hordja.

Metternich békóban tartá Austriát, s a nép türt, míg a vas hidegsége csontjáig hatott, ekkor a békák letörttek, s kovácsa megugrott.

Magyarország és Erdély táblabiráival, gravameneivel, ovásaival és spectabilis rendeivel magát szabadnak hitte, s András király arany bulláját a kincsek legnagyobbikának tartá, pedig láthatta volna, hogy mi aranyos volt rajta, az vagy lereszeltetett, vagy lekopott már, s maradt a nemelen ércz, a sárga réz, melly fénylik ugyan, de notis est derisui.

E szabadság birtokábani létel képzelete volt, Magyarországnak és Erdélynek legnagyobb szerencsétlensége.

Legjótékonyabbaknak hirdetett törvényeink voltak a polip karok, mellyek a mocsárbóli kigázolásra eszmélni nem engedtek.

Az arany bulla és Leopoldi diploma meg nem tartott, biztosításai azon gyűrűk, mellyekből legszilárdabb lánczaink verettek.

Ki tudja meddig hordtuk volna őket ez Europa általános forradalom nélkül.

Forditsuk azért szemünket jelenünkre és jövőnkre.

A multbani élés csak akkor édes — bár ekkor is hálátlan — ha az eltölt napok, életünk boldog korszakát képezik.

A magyarnak multjában élni annyit tenne, mint jelenét szándokosan megkeseríteni.

S ha a jelenben kell élnünk, s pedig élnünk úgy, hogy unokáink ne legyenek kénytelenek bánattal emlékezni e korszakra, főfigyelmünket azon kérdésekre kell fordítani, mellyek a Magyarhaza felvirágzásának életkérdéseit teszik.

És itt vagyunk az uniónál.

A két csatorna — mellyet szégyenünkre magunk építünk — millyen Magyarország és Erdély vagyona, zsrirja egy idegen ország, egy hit-szegő kormányrendszer hizlalására kifolyt, elromboltatott.

A két udvari cancellaria bitor jogait elveszté.

És e két hon szemeiről lehullott a sötét hályog, és látta, hogy kétfelé nyomorog, míg együtt egy fényes háztartást vihetne.

És midőn ezt látta, két ország völgyein tengett el az unio!

Legyen az erdélyi utolsó országgyűlés olyan, mint voltak az alsó austriai Landhaus ülései, hol a Rendek diszruhájukban megjelenvén, a bemutatott császári kegyelmes (!) rendeletek előtt

egy alázatos complimentet csináltak, s ezzel quasi re bene gesta ünnepelesen haza kocsiztak.

Majus 29-én Erdély kormányzója, illyforma sanctionált törvényt olvashatna fel a t. Karok és Rendek és méltóságos k. hivatalosoknak.

1. Erdély és Magyarország megszünt két hontenni, s egyesülvén, a magyarnak csak egy hazája van.

2. A Magyarországgal egyesült Erdély, az elsőnek egész közigazgatási rendszerét elfogadja, s terheiben mint jogaiban egyenlőn osztozik.

Erre a t. Kk és Rr. fejét hajtván, a kormányzó — ha épen úgy tetszenék — megtartaná az utolsó táblabirói bucsuztatót, melly ellen még akkor sem lenne semmi kifogásunk, ha szavait, a famosus „takarodjanak haza“—féle szokott stylusban zárná is be.

„És most takarodjanak kendtek haza.“

Egyébiránt Erdély nemessége, ha önérdekét érti, s nem sokára akaratlanul és felszabadítandó jobbágyainál maga iránt bármi kis rokonszenvet gerjeszteni ohajt, hogy majdan úgy ne járjon, mint sok magyarhoni birtokos, ki munkásokat most pénzért sem kap, az emberiség rovására olly régióta bitorolt jogairól az Unio előtti és minél előbb lement, s a nemes lelkűségnek legalább színét igyekszik nevének biztosítani.

A Seine partjain egy nép azt kiáltá: „c' est trop tard.“

E kiáltás Europa minden részeibe elhatott és viszhangja rettentő volt.

Erdély is Európában van, ne várjátok, míg elnyomott testvéreink viszhangot adnak, mert szózatukra nem egy koronás fő, de ezerek és ezerek fognak megbukni.

L.

Különös egy nép vagyunk mi magyarok! Csak czirógatni, lelkesedési pathost mutatni s egy pár éljent kell valakinek kiáltani, hogy iránunkban eddig követett boszantó viseletét nemcsak elfeledjük, de sőt az önfertartás és előre-látás parancsolta elővigyázatainkat is, hivatalos csókolódásokban temessük el.

Az igaz, hogy generosa nationak nevez a világ, de én bizony a magunk rovására nagy-lelkűsködni nem szeretek, habár az erdélyi szászoktól prudens és circumspecta nevezetekkel jellemeztetni sem vágyok.

Ezen generositás volt főoka mindenkori bajainknak, s ezen generositás leend okozója — mint látszik — ezutáni zavarainknak is.

És míg elleneink irányában generosuskodunk, barátinkról megfeledekezünk.

A bécsieket tárt karokkal fogadtuk, számukra rendkívüli népgyűlést s még rendkívüliebb színházi előadást, fáklyás zenét, hivatalos csókolódást és toastirozást rendeztünk, Kolosvárról, testvérhazánkból jött rokoninkat, kik az unio szent igéjének megtestesítésére előmunkálni körünkbe jöttek, majd csak hogy nem ignoráljuk.

Magyar nemzetiség győzelméről, idegen elemeknek a diplomaticai nyelvbeni felolvasásáról beszéltek!

Eredjete! és ne csúfolódjatok.

A bécsieket — kik egy pár hó előtt, mint barokkat tekintettek, s rolunk költött legnevet-ségesebb és boszantióbb mesékben gyönyörködtek; kiket csak a statusadosság elvállalását megsem-

misítő teljes függetlenségünk előérzete ösztön-zött, nagylelkűségünkhez fordulni, s minket judási csókkal halmozni — tenyereiteken hordoz-tatok, s erdélyi testvéreiteknek tán ittlétét sem tudjátok. —

Vagy tán azért nem ütöttetek zajt megérkezésükre, mert a fáklyás zenékkeli stb. comediát hozzájuk illetlennek tartjátok.

E magyarázatot elfogadnám, ha őszinteség-ről kétségem nem volna.

Ti azonban erdélyi rokonok, barátok, polgártársak, legyetek üdvözölve általunk, nemzeti alkotmányosságunk minden igaz barátai nevében.

Mi nem tartozunk a nemzet parádés részéhez, azért számotokra sem készítünk ceremoniat, mellyek úgy s elveszték már becsüket és jelentőségüket.

Legyetek üdvözölve mint első küldöttség az egyesülés eszközlésének szent ügyében. Éljetek! Csernátoni.

Itt közöljük a küldöttség névsorát:

Brassai Samu tanár, Jonás Ferencz városi tanácsos, Schütz József iparos, Dietrich Samu kereskedő, Nagy Péter hitszónok, Simon Elek, Hegedüs Sándor ügyvédek, Merivnik Károly, Csehi Sándor, Olosz Károly kormányi hivatalnokok, Márk Samu, Vaszi Tobiás polgárok, Biasini Domokos, Bán István szolgabírák.

A Cronicle april. 15-én Németország állásáról egy hosszú czikkel közöl, mellyben rólunk magyarokról is mond némelly, ösmertetésre méltó megjegyzéseket.

Az a hír terjedt el, egy pár nap előtt, hogy a magyarok az austriávali uniot felbontottnak kiáltván ki, István főherceget királyoknak választották.

A mostani napok forrongásai közt a híreknek csak annyi hitelt adunk, mennyit érdemlenek, s így ekkor is az időtől és a villanytelegraphtól vártuk, hogy e hír valónak vagy hamisnak bizonyíttassék.

Érezzük azonban, hogy ezen hír absolut igazsága, vagy hamissága nem olly fontos, mint egyelőre látszik.

Ha igaz, egy világos fejű és határozott status férfit a meglettet is megváltoztathatná, s a tényt historiai adattá fordíthatná. (Ho ho.)

Ha pedig e hír hamis, a Metternich iskola traditióinak legkisebb felelevenítése azt igen rövid idő alatt igazsággá változtatná.

Magyarország nem fog beelégedni egy bonae fidei függelenséggel.

Átalános autonomya, vagy felbomlása a kötésnek, melly a koronának I. József fejére tétele óta áll azon két szélsőség, mellyet Magyarország kijelelt, s mellyeket a pozsonyi házak zajos vitáiban, mielőtt a francia forradalom előhírei ajtóhoz érhetek volna, merészen és hatalmasan kimutatott.

Mi felelős ministeriumot kívánunk és követelünk! s ezt nem a távolban, nem Bécsben, hanem itt, ezen teremben, ezen székek kezét; vagy, istenemre mondom, a császár nem fogja tovább is Magyarországot koronáját hordani! — Így szólott Kossuth marc. 9. míg Metternich nyugodtan ál-

modozott azon árról, mely négy nappal később fülébe zúgott.

És a felelős ministerium meg van.

Ez egy olly kincs, mellynek becsét a nép ébersége, függetlensége s politicalai képzettsége sokkal jobban biztosít, mint bármely törvényes egyezkedések, s úgy látszik, hogy a Magyarok épp olly képesek annak megtartására, mint bár melly nép Európában. (S tovább így stb.)

Magyarország, eddig képviselve Európában nem volt, csak egy olly fejedelem által, ki idegen ország czimjét viselő. Europa politicalai ügyeibe nem mint saját alkotmányos királya, hanem mint egy hatalmas család feje s egy külország fejedelme folyt be.

Magyarország felemelkedett, s magának a nemzetek gyűlésében egy külön ülést és független szavazatot követel.

Tegnap számunkban Kendelényi Ferencz kancellariái tagot illetőleg e következő szavunk állanak: Ha látná magát K. F., mennyire nem mer ő egy idő óta az emberek szeme közé bátran nézni, maga sem ismerne magára.

Azt hallottuk, hogy a szavak két értelműek, s hogy ezalatt a politicalai párthoz tartozáson kívül más egyebet is lehetne érteni.

Legyen szabad ezen alkalmat egyszer mindenkorra arra használnunk, hogy valahányszor személyekről szólunk, ha abban netán sértő volna, az kizárólag a politicalai jellemre vonatkozik.

Az angolok nagy tömegekben hagyják oda Franciaországot; a Standard april 15-ről írja, hogy a múlt héten 1323. utaztak Angliába vissza.

Tegnap lapunkban Franciaország állásáról tett megjegyzéseink igazságát bizonyítják a Párisban april 16-án történtek, mellyekről a Debats így ír:

Ma a nap legnagyobb részében rendkívüli ingerlékenység volt Párisban.

A nemzeti örség egy pillanat alatt talpon és fegyverben volt.

Soha azt olly számosan lelkesülve és elhatározottan nem láttuk.

Örömmel láttuk köztük a legközelebről bevett kézi munkásokat, kik ezen imposant testületnek legalább fele részét teszik.

Minden különböző osztályok, mellyek több mint 100,000 embert számitanak, elosztották magukat a város különböző részeire. A városház terét és környékét több mint 50 ezer foglalá el.

Soraikból szüntelen hallatszott: éljen a nemzeti örség! éljen az ideiglenes kormány! le a communistákkal! éljen a köztársaság!

És mi volt oka ezen felkelésnek?

Ma reggel egy lapban felhívás történt a testületekhez, föörtisztjeik választása végett a Mars tetére egybegyűlni; s valóban nagy számú dolgozó osztálybeliek jelentek meg, azon hitben, hogy polgárjogaikat gyakorlandják.

De hazafiuságok egy merész cselszövény esz-közeül czéloztatott felhasználtatni, melly az ideiglenes kormány megbuktatására terveztett.

Ezen cselszövény felől különböző különös hírek szárnyaltak.

Szó volt egy valódi egybeesküvésről, mellynek czélja a kormány akkénti módosítására fordítottnak hirtellett, hogy Dumartin, Marrast és Garnier Pagis helyett Blanqui és Cabet vétesse-nek be.

A választások határideje maj. 31-re halasztandónak, s a nemzetörség lefegyverzendőnek tervezetett.

Illy s hasonló hírek keringettek.

A felhívásra a városház terén megjelent 15-20 ezernyi kézműves tömeg azonban, a nemzetörség hatalmas és bámulatos erélyességű fellépésének látására azonnal széteszlott.

Ennyi a nap eseménye, melylyel a legnagyobb örömmel közlünk, mert benne a jövő iránti reményeink szilárdabbak lettek.

A párisi nép megmutatá, hogy a társadalom nagy érdekei az anarchia és rendtelenség fenyegetéseit ellenében minden veszélyektől megoltalmazni tudja.

Még néhány nap, s az ország, képviselőinek választásához fog kezdeni, mellyek kedvezőbb jelek alatt nem történhetnének.

A főváros nyugalma s a nemzeti gyűlés függetlensége felett 150 ezer értelmes szurony fog örködni.

Éjféli. — Páris tökéletesen csendes. Este több nemzetörségi csapatok jelent meg a városházánál, az ideiglenes kormányt hűségökről biztosítani.

Egy democrata levelei, a holdból közli Nyiri Jósá.

Polgár szerkesztő! Önök a földön azt mondják: ebugatás nem hallatszik menyországba. Igen örülök, hogy legalább értesíthetem önöket, mikép a holdban igen tisztán kivethető.

Nem nagyon hizelgő lesz ugyan önre, ha megtudja, hogy nem annyira fényes érdemei, mint homályos, de számos ellenségei által, jutottunk becses ismeretségéhez, hanem vigasztalja ön magát azon eredménnyel, miszerint levelezőre talált a holdban, melly magas állásánál fogva mindent tud, mi éjjel nappal a földön történik.

Mondom éjjel és nappal. — Mert mi, — ha surlódunk is néha nap komával, a legjobb egyetértésben élünk együtt. És mert a hatalom osztva van közöttünk, mint hajdan Jupiter és Caesar közt volt, minden órában futárokat küldünk egymáshoz, mellyeknek csak egy sugárt kell felnyergelni, hogy azonnal rendeltetésük helyén teremjenek.

De már hallom önt felkiálltani:

Hoho! Azért, hogy magasan állunk, nem következik, hogy tisztán is látunk; példa: a mi ministeriumunk, melly azonkívül, hogy magas, még un peu excellenciás is.

És én a példa ellenében, mit sem hozok fel, csak alkalmazására nézve jegyzem meg, mikép itt nálunk egészen másképen állnak a dolgok; mi legalább egy esztendővel előbbre vagyunk; — mi — mert állásunkat nem féltjük és megtanultuk csak barátainkra számolni, nem fogadjuk körünk-

be a megbukott csillagokat, bármilly nyájasan pislognak, mi egy hajszálnyit sem engedünk a kivított térből, és nem veszünk tekintetbe semmi egyes érdeket.

Mi nem engedjük, hogy a szűkkeblűség és épen azok önzése, kik semmit sem tőnek, ártalmasan hassanak az egészre.

Nálunk is találkoztak, kik a kivított közkinccset, tetszésük szerint, egynek másnak kizárásával, szerették volna használni; de mi ezeket nem simogattuk és nem cirógattuk, hanem mielőtt szarvuk nőhetett, hanem hajlottak, megtörtük.

Végre — mi nem kértük soká, mihez jogunk volt, hanem követeltük, egyszóval: mi erélyesen léptünk fel.

És azért látunk tisztán.

Ha jobban megismerkedünk polgártárs, elmondom, mikép irtottuk ki gyökeresen a mérges upas-fát, s hogy ültettük helyébe a szabadság fáját.

Most csak annyit említek, hogy mi, kik sem táblalabirák sem circumspectusok nem vagyunk, tudtuk, hogy a kígyó csak mérgesebb, ha farkára hágnak, azért vagy el kell tiporni, vagy hozzá sem nyulni.

Mi tehát egyszerre, torkon ragadtuk; mi által képtelen lön a szegény pára kiköltöni azon tojásokat, mellyekből csak úgy kel ki a sok mindenféle gyönyörű mákvirág, mint eső után a gomba.

Önök ezt nem tették, már most csináljanak a drága magzatoknak jó meleg fészket, tartsák jól, és hizlalják szép kövérre, aztán nyugodjanak meg azon boldog hitben, hogy elfelejtik anyuk megbénítását.

Megbénítását mondom, mert nem halt meg a jámbor lélek. — Él még és uralkodik, csak hogy a helyett, hogy fényes nappal üzi mesterségét, fekete köpenybe burkolva ármányosan lappang éjjel, — higgyék el önök, mi ezt jól látjuk — és csak úgy kaczag a markába, mikor sikerül közös ellenségeit egymásra uszítani.

Hogy mi örökön, minden rokonszenvünk mellett, sokat nevetünk, azt könnyen el fogja hinni, ha megmondom, mikép tanui voltunk, azon érzékeny jeleneteknek, mellyeken önök a napokban a museum terén annyira épülni látszottak.

Nekem — a többi közt — különösen tetszett azon istenember, ki minduntalan egyszerű polgárnak mondotta magát, és tévedésből, holmi keresztet es rendeket köntösén felejtett; vagy tán azért diszesítik (?) mert az egyszerű polgárok jogai mellett küzdött?!

Aztán annyi, de annyi sok jót és szépet mondott, hogy lehetlen csak feléne is igaznak lenni.

És mennyit nyaladkodtak!

Higgye el polgártárs, még önt is megcsókolta volna, minden mephistofelesi kinézése mellett, ha közel leendett hozzá.

Már megbocsásson e hasonlatosságért, de én nem annyira udvarias mint őszinte akarok lenni. Nem úgy mint önök, kik készek maguknak gorbáságot mondani, csak hogy másoknak tömjénezzenek.

Értem azon — a mint hallom, különben derék — úri embert, ki a nép nevében kinyilatkozta, hogy önök — ha Bécs elő nem tánczol — mit sem tettek volna.

Apropos! Gratulálok egyúttal a sashoz, melly önöknek azon alkalommal osztalékul jutott. —

Úgy látszik, önök még nagyon ragaszkodnak azon ragadozó királyi állatokhoz. Jó étvágyat.

Már egy év óta nem eszünk affélét, de hisz mondtam már, hogy egy évvel előbbre vagyunk. Isten önnel, szellemvizontlatásig.

N. Brittanía egykori lord cancellárja folyomódott volt a francia belügyministerhez, honosítása kieszközlése végett. Több párisi lapok közlék az e tárgyban váltott leveleket, melyekből kitetszik, hogy a nemes lord nem határozható el magát csak citoyen Brougham lenni, s az angol peerségtől megválni, s azt gondolá, hogy majd itt és ott is játszhatja szerepét.

A Debats így ír a lordról.

Franciaország nem egy váltó-ország; ő követel, hogy azok, kik magokat polgárainak nevezik, vele beelégedjenek.

Igen szép dolog, ha az embernek tág keble van, de még sem lehet két hazát egyszerre belefogadni.

A zsebben nem lehet egyszerre két kokárdát hordani, s egyikét Folkstonenál, másikat Boulognenál tüzni fel, még el is téveszthetné őket az ember.

A gyapjuzsák mellett angol peer-parókában és öltönyben ülni, s innét a ruhát és parókat elveve a francia nemzeti gyűlés írószékére lépni fel nem lehet.

Allons! legyünk elnézők lord és citoyen Brougham iránt! Az eszes embertől nem mindig lehet józanságot várni.

A Reform april 14-iki számában következő rejtélyes czikk van:

A belügyminister cabinetjéből igen sokoly események közöltettek velünk.

Azok kik Ledri, Rollin polgárt ösmerik, tudni fogják, hogy öt restséggel vádolni nem lehet, de annyi igaz, hogy némely egyének iránt, kik megcsalására igen alkalmas helyekre állítvák, szerfeletti bizalommal van. Holnap többet.

April 15.

Az angol felső házban lord Stanley egy billt mutatott be, melly a házak foglalkozásainak jobb rendezésére van intézve. A parlament vége felé a házak el vannak árasztva billekkel, míg kezdetén majd mi dolguk sincs. Céppen mintá néhai t. Karok és Rendeknél.

A koronabiztosítási bill másodsor is kersztül ment.

A Moniteur — ez eseményt terjedelmesen közli, april 17-dik számában, s azt mondja, hogy a terv, a kormány megbuktatása s egy „Comité de salut public“ felállítására volt. —

A magyar nevelési társaság f. h. 27-én d. u. öt órakor az iparegylet teremében tartandó gyűlésére minden tag s nevelési ügybarát meghívattik.

F. Lázár Mihál,
megbizott jegyző.

H i r d e t é s e k.

Tolna megyében, Tanyai pusztán 3000 darabon felül álló finomított birka, nagyobb osztályokban kézből nyírás után eladó — értekezhetni Pesten, Vissontai Kovács urnál, Almayi-féle kávéház feletti első emeletben, vagy Kápolnay Ignác tulajdonosnál helyben Kápolnán.

Magyar Mihál

könyvárusnál Pesten, a Ferencziek terén 410 sz. alatt 4 pkrón kapható:

POLITIKAI IZGATÁS.

Közli Táncsics Mihál.

Emich Gusztáv

nemzeti könyvkereskedésében Pesten uri- és kigyó-utca szegletén kaphatók:

1848-dik évi magyar országgyűlésen alkotott törvényczikkelyek.

8-rész borítékba füzve 30 kr. p.
Eladó egész Birkanyáj.

K A L A U Z.

Irta Máhr Antal,
ügyvéd.
Ára 10 kr. p.

Magyar Mihál

könyvárusnál Pesten megjelent és minden helybeli és vidéki hiteles könyvárusnál kapható:

A „magyar forradalom napjai“

Irta Nyári Albert

1-ső füzet Vasvári arczképével csak 20 krajczár.

Az egész munka 12 füzetben 12 csinos arczképpel jelenik meg, s előfizetés után csak 3 ft 20 pkrba kerül. Füzetenkint véve egy-egy huszas, s az elsővel az utolsóinak ára is leteendő. Hetenkint egy füzet jelenik meg, s ha az egész munka kész leendő, ára 6 pftra emeltetik.

A szöveg minden eddig megjelent illy tartalmu munkáknál bővebben és hűbben tárgyalatik. — Az arczképekből előlegesen csak Vasvárit, Bulyovszkyit, Jókait, Petőfit, Irányit, Vidácut, Táncsicsot, Degrét ígérjük, de a többiek is olyanok lesznek, kik magukat mint a forradalom kezdeményezői hősiesség és tények által kitüntették.

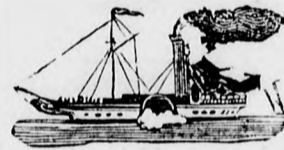
Magyar Mihál mint kiadó,
az egyetemi és kalap utca sarkán 410. sz. a.

Dobler és társának

új árutára

Pesten, a vaczi utzában az Almásy-féle házban a „divatszaloghoz“

ajánlja mindenféle selyem- és divatszalogait, férfi- és nőikesztyűit és sok más árucikkait a legjutáuyosab áron.

Gőzhajók járása.

Pestről Bécsbe naponkint, Győrrel kapcsolatban Indulásóra: reggeli 7 óra.

Pestről Zimonyba minden kedden, lefelé Eszéken, fölfelé Titelen át.

„ „ minden pénteken lefelé Titelen fölfelé Eszéken át.

„ Orsovára minden vasárnap, Galacz és Konstantinápolyal kapcsolatban az oláh részen.

„ „ minden csütörtökön, Galacz és Konstantinápolyal kapcsolatban a török részen.

„ Odessába april 9 és 23-án az ugyanezen napokon Orsovába induló gőzessel.

Indulásóra: reggeli 6 óra.
Szolnokból Szegedre minden kedden és pénteken reggel.

Szegedről Szolnokba minden vasárnap és szerdán reggel.

Pesten, april 1-jén 1848.

Az első cs. kir. szab. dunagőzhajózási társaság főügynöksége.

Megjelenik e lap **minden nap este.** Előfizethetni e lapra Pesten a Beimel-féle nyomdában (Al-Dunasor Piaristák épülete) és Emich Gusztáv könyvkereskedésében. — A vidéken a postahivataloknál. **EGYES SZÁM ÁRA 3 kr. pp.**